

Тафаккури созанда барои ҳар инсон ва ҳар кавму миллат муҳим ва сарнавиштсоз аст. Зеро дар таърихи рушди тафаккури башарӣ ва ҷомеаи инсонӣ ҳамеша ва дар ҳар давра тафаккури созанда ва бунёдкорӣ мақоми хоса доштааст. Ҳамин аст, ки дар фарҳанги башарӣ ҷойгоҳи созандагиву бунёдкорӣ ниҳоятан муҳим ва сарнавиштсоз аст. Имрӯз дар тамаддуни ҷаҳонӣ танҳо халқҳо ва миллатҳое ҷойгоҳи арзанда ва босазо доранд, ки бо роҳи ақлу ҳирад ва шиноҳти воқеиву илмӣ олам тавонистаанд, мушкилоти ҳешро ҳал намоянд ва ҷомеаи ҳудро аз назари дидгоҳҳои илмиву мантиқӣ дар партави ақли солим бунёд намоянд. Воқеан, тафаккури созанда тавонистааст миллатҳо ва давлатҳоро ба қудратҳои минтақавию ҷаҳонӣ табдил созад. Башарият ҳамвора дар масири мавҷудияти ҳеш бо тақия намудан ба донишу таҷриба ва шиноҳти воқеӣ аз табиат тавонистааст бо ҳамаи мушкилоти табиӣ ва ҳаётро, ки барои маҳви ӯ мавҷуд будаанд ҷорандешӣ намояд. Дар ин замина донишҳои илмӣ ниҳоятан нақши муасир ва босазо доштаанд.

Агар ба таърихи тамаддуни башар назар афканем, кишварҳои аврупоӣ, ки имрӯз ба ҳайси қудратҳои муҳими ҷаҳонӣ қарор мегиранд дар 500 соли охир бо тақия намудан ба донишҳои таҷрибашуду собитшуда тавонистаанд, ҷомеаи ҳешро то ба ин сатҳ оварда расонанд. Даст кашидан аз боварҳои мавҷуму ҳуҷҷатӣ ва танҳо тақия намудан ба ҳиради инсонӣ омилҳои асосии пешрафти онҳо ғарбидоаст.

Пас аз касби Истиқлол намудан ва махсусан баъд аз ба тасвир расидани Созишномаи сулҳ ва ризоияти миллии барои минбаъд ҳал қардани мушкилоти иҷтимоӣ сиёсӣ Ҳукумати кишвар ҳамаи нерӯҳои ҳешро баҳри боло бурдани сатҳи донишу тафаккури ҷомеа раҳнамун намуда, барои ҳалли ин гуна масоил аз шеваҳои ақливу санҷидашуда ва илман асоснок истифода намуд. Ҳамин буд, ки дар раванди ба ҳам омадани миллат ва дурнамои рушди иҷтимоӣ он аз шеваҳои қомилан илмиву мантиқӣ истифода намуда, бо назардошти таҷрибаи кишварҳои пешрафтаи ҷаҳонӣ тафаккури созанда ва бунёдкорро ба ҳайси идялогияи давлат қарор дод. Натиҷаи ин иқдом таъзия аз бист соли ахир бунёди дахҳо қорхонаҳои ҳурду бузургро дар ҷумҳури ба миён овард, ки онҳо тавонистан дар маҷмӯъ барои пешрафти иқтисоди миллии саҳмгузор бошанд.

Қобили қайд аст, ки дар баъзе кишварҳо ҳуҷҷатзадагиву қодонӣ ва қорғирифтӣ аз ҷаҳлу таассуб тули ҳазорсолаҳост ин мардумонро қонеи рушд ғарбидо, ба кишварҳои дастнигару истеъмолӣ ва манбаи ашёи қом табдил додааст. Ҳамин аст, ки барои давлатҳои манфиатҳои қом доштани ин мардумон дар қоли ҷаҳлу таассуб ва қодонӣ мавҷӯи ҳамешагӣ ва мубрам ба ҳисоб меавад. Бо назардошти ҳамин масъала дар кишварҳои шарқӣ ва махсусан шарқи исломӣ бунёд намудани ҳизбу ҳаракатҳои муҳталифи воқасгаро, ки ақасри онҳо бар мақнои бовару эътиқод қаррҳои шудаанд, мисли замбуруғҳои пас аз қорон ҳар рӯз зуҳур меамамаанд. Ҳадафи ҳамаи онҳо барда

гардонӣ ва дар ҳолати ҷаҳлу таасуб ва ҳолати руқуд нигоҳ доштани кишварҳо ва миллатҳо мебошад. Дар Тоҷикистон низ аз охири солҳои 80-уми асри гузашта таъсис додани ҳизбу ҳаракатҳои динӣ, махсусан ТТЭ ХНИ ба мақсади дар ҳолати ҷаҳлу таасуб ва сарафкандагиву гуломсифатӣ табдил додани мардуми ин кишвар таъсис дода шуд. Ин ташакулаи террористиву зидимиллӣ, ки дар тули мавҷудияташ ба ҷуз аз афкори таҳрибгару воқасгаро, қори хуберо барои миллат анҷом на­додааст, ҳамеша зидди манфиатҳои миллӣ амал намуда, сатҳи бинишӯ тафаккури миллиро ба самти ҳурофазадагиву дунё безор савк додааст, ки зидди мафкураи миллист. Тоҷикон дар тули таърихи мавҷудияти ҳеш ҳамеша мардумони созандаву соҳиб­ҳирад ва андешаманду офаридгор будаанд, вале ҳамвора вучуди афкори таасубзадаву ҳурофотӣ нагузоштааст, ки ин мардум ба сатҳи муваффақият дар самтҳои гуногун ба меъёрҳои ҷаҳонӣ даст­ёбӣ на­мо­янд.

Ҳукумати кишвар аз бомдодӣ расидан ба Истиқлолияти давлатӣ бунёдкориву созандагиро ҳадафи аслии ҳеш қарор дода, барои расидан ба як кишвари пешрафтаву рифоҳ аз донишӯ таҷрибаҳои илмӣ истифода намуда, садҳо қорхонаҳои ҳурду бузургро ба истифода дода, имрӯз яке аз лоиҳаҳои бузургӣ энегетикӣ дар ҳоли амалӣ шудан аст, ки бо қурра ба истифода додани он Ҷумҳурии Тоҷикистон метавонад ба як кишвари пешрафта ва со­дир­қунандаи нерӯи барқ дар минтақа табдил ёбад. Ин лоиҳаи НБО Роғун аст, ки имрӯз ба арсаи на­нгу номус ва ҳаёту мамоти Тоҷикистониён табдил ёфтааст. Ба ҷарҳиш омадани ҷарҳаи аввали ин нерӯ­гоҳ барои миллати офаринандаи тоҷик ҷойи ифтиҳор ва сарбаландист, зеро бунёди ин нерӯгоҳ бори дигар со­бит ме­на­мо­я­д, ки тоҷикон аз зумраи миллатҳои созанда ва бунёдқореанд, ки бо тақя на­мудан ба ақлу ҳирад метавонанд барои ҳалли мушқило­ти ҳуду дигарон истода­қарӣ на­мо­я­нд. Ҳамин аст, ки барои ҳамаи аҳли миллат ва ҳамаи онҳое, ки барояшон Тоҷикистони пешрафта ва ободиву созандагӣ мояи ифтиҳор аст, имрӯз рӯзи ҷашн аст- ҷашни адолати нур аз болои зулмот, қирӯзии ақл аз болои ҷаҳл ва қирӯзии илм аз болои ҳурофот аммо барои ҳиёнатқорони бе ҳувияти нахзатӣ, ки ҳамеша дар муқобили манфиатҳои миллӣ қарор қирифта, фақат бар зиёни миллат ба мардуми Тоҷикистон танҳо ба ҳотири бароварда қардани хо­ҳи­ши хоҷа­ғони ҳори­ҷии ҳуд амал на­муд­а­анд, ин санаи тақдирсоз ва қирӯзӣ рӯзи мо­там аст. Зеро онҳо на­та­во­ни­станд бо та­мо­ми ду­руг­қаро­қаниву афкори қучу ҳурофотии ҳеш миллати тоҷикро аз бунёдқорию созандагӣ боз доранд.

Эҳсони Илҳом